

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

HÀO KIỆT SA CƠ DƯỚI BỤI MÙ

Nên biết rằng nội lực Đoàn Dự tuy mạnh nhưng không biết võ công, thu vào phát ra không đúng lúc, nên lần này không phát ra kinh lực được. Gã người Hán thấy sau lưng có vật gì chạm nhẹ vội quay đầu lại xem, thì thấy Đoàn Dự đương khoa tay khoa chân.

Lúc trước gã đã được thấy Đoàn Dự liền một lúc giết ba người. Bây giờ thấy chân tay chàng loạn cả lên, gã tưởng chàng đương dùng tà thuật gì thì trong lòng sợ hãi vô cùng, vội nhảy tránh sang bên tả một bước. Đoàn Dự ra chiêu tuyệt không thấy một chút uy lực nào, còn đang ngỡ ngàng thì gã kia quát lên:

-Thằng lỏi này! Mi làm trò ma quỷ gì đó?

Gã xoè bàn tay trái ra nhắm đỉnh đầu chàng chụp xuống. Đoàn Dự co người lại nắm giữ trục ngang guồng, đà guồng nước đương quay đưa cả chàng lên. Gã người Hán níu lấy đánh "cách" một tiếng, một cánh guồng gãy, mảnh gỗ tung lên thành ra cái guồng khuyết một lỗ lớn. Ngọc Yến nói:

-Nếu công tử muốn đấu nữa với hán thì quanh ra phía sau, điếm vào huyết "Chí dương" là hán phải chết ngay. Gã này là đệ tử Hồ trảo ở Phổ Nam, võ công gã không luyện đến khu vực huyết "Chí dương".

Đoàn Dự cả mừng, nói:

-Nếu vậy hay!

Chàng vịn vào guồng nước xuống đến phòng lớn nhà máy. Lần này bọn chúng đã dự bị từ trước, không chờ cho Đoàn Dự kịp đặt chân xuống đất, ba gã đã đồng thời đưa tay ra bắt. Đoàn Dự xua tay, nói:

-Tại hạ ít người không địch được nhiều. Hảo hán nào có giỏi thì một người đấu với tại hạ?

Nói xong, chàng đưa chéo mình, đi chân bước theo phép "Lăng ba vi bộ". Chàng né tránh vài bước thì đã đi sát đến sau lưng gã cao thủ người Hán, quát lên một tiếng "Mau!", đưa ngón tay trở điếm ra. Mấy tiếng "xuy xuy" vang lên, trúng chính vào huyết "chí dương" gã. Gã không kịp kêu đã ngã lăn ra chết liền.

Đoàn Dự giết xong gã này lại toan quay lại chỗ guồng nước để lên với Ngọc Yến thì đã không kịp nữa. Một tên võ sỹ người Tây Hạ đưa đao ra ngăn chặn phía sau, gã giờ đao lên chém một nhát. Đoàn Dự vội kêu lên:

-Thôi nguy rồi! Bây giờ ta bốn mặt bị địch bao vây có lẽ mất mạng.

Chàng lại bước chéo chân đi, đối phương chém sênh. Lập tức cả mười một gã vây lấy chàng, gã nào cũng lăm lăm đao kiếm cầm tay. Trong đám này, nếu ba tay cao thủ chỉ đánh trúng chàng một quyền hay một chưởng thì tất chàng phải mất mạng. Đoàn Dự kêu lên:

-Vương cô nương! Xin chờ kiếp sau sẽ gặp cô! Đoàn Dự này không thể nào bảo vệ cho cô được nữa. Chính tôi cũng nguy đến nơi rồi. Tôi xin xuống tuổi vàng trước để chờ cô (!)

Miệng chàng gọi rầm lên, chân chàng bước thế nào lại đúng phép "Lăng ba vi bộ" vô cùng biến ảo. Ngọc Yến nhìn ra, liền bảo:

-Đoàn công tử! Có phải công tử chạy theo kiểu "Lăng ba vi bộ" đó chẳng? Tôi có nghe tiếng nhưng chưa biết pháp này thế nào?

Đoàn Dự cả mừng, nói:

-Vâng! Vâng! Cô nương muốn xem để tôi diễn lại từ đầu, nhưng không có biểu diễn được đến hết không thì đầu tôi đã bị chúng chém mất rồi cũng chưa biết chừng.

Chàng liền đem bộ pháp học trong thạch động khởi đầu từ bước thứ nhất... Mười một tên võ sỹ vừa đuổi vừa phóng quyền cước ra đâm đá, hoặc vung đao múa kiếm đâm chém mà không trúng vào áo chàng được nhát nào. Mười một tên võ sỹ xông xao bảo nhau:

-Anh chấn bên này!

-Anh giữ góc đông bắc!

-Cứ hạ thủ đi, đừng nể nang gì nữa!

-Thôi hỏng rồi! Thành lỗi lại chuồn mất rồi!

Đoàn Dự bước chân trước, đưa chân sau vào guồng nước, bước loạn cả sang chỗ chày máy. Ngọc Yến tuy thông minh nhưng không nhìn ra, vội kêu lên:

-Công tử cần tránh kẻ địch là việc khẩn cấp, đừng biểu diễn cho tôi xem nữa.

Đoàn Dự nói:

-Bây giờ mà còn không biểu diễn, e rằng tôi chết đi, cô nương muốn xem cũng không được nữa.

Lúc này Đoàn Dự không quan tâm đến tính mạng mình sống hay chết, chàng đem bộ pháp "Lăng ba vi bộ" diễn lại từ đầu đến cuối cho Ngọc Yến xem. Dè dặt con người si tình lại được hưởng phúc do sự si tình mà ra. Giả tửy chàng thấy địch nhân tấn công mới cất bước né tránh, thì một là chàng không hiểu võ công, những tay cao thủ đối phương ra đòn hừ hừ thực thực, biến hoá khôn lường, mà chàng cứ để tâm vào việc né tránh thì tất không tránh được.

Hai nữa là bên địch cả thấy có mười một người, ngay tám tên võ sỹ Tây Hạ đã chống không nổi rồi, huống chi còn ba tay cao thủ? Tránh được tay này thì tất bị với tay thứ hai, tránh được tay thứ hai thì còn tay thứ ba nữa, nhưng đằng này chàng không để ý gì, mặc chúng đánh thế nào thì đánh chàng cứ biểu diễn phép "Lăng ba vi bộ" khiến cho bên địch nhằm chàng mà đuổi mà đánh thì không thể trúng đích được.

Chúng mắt thấy chân trái chàng khoa sang phía đông, nhưng lúc đặt chân xuống thì lại nghiêng người sang mé tây bắc. Mười một tên võ sỹ đánh mỗi lúc một nhanh, nhưng mười chiêu thì có đến chín đánh vào người bên mình, còn một chiêu đánh vào quăng không.

Tỷ dụ hai gã Giáp và Ất, thấy Đoàn Dự đứng bên guồng nước thì kẻ quyền người cước, hoặc cầm binh khí, đều nhằm chàng đánh tới, những tên Bính, Đinh, Mậu, Kỷ cũng giơ khí giới lên nhằm chàng đánh theo. Đoàn Dự đột nhiên đã chuyển hướng, thành ra binh khí của Giáp, Ất, Bính, Đinh,... lại chạm vào nhau kêu choang choảng. Mấy tên võ sỹ Tây Hạ chậm chạp hơn có khi còn bị thương nữa. Ngọc Yến nhìn chiêu thức của chàng, nàng thông minh khác thường nên hiểu rõ ngay, liền hô:

-Đoàn công tử! Cước bộ của công tử thật tuyệt diệu nhưng rất phiền phức, công tử mới biểu diễn một lượt, tôi chưa nhìn ra. Vậy công tử diễn lại từ đầu một lần nữa!

Đoàn Dự đáp:

-Vâng! Cô nương sai bảo điều gì tôi cũng xin tuân theo.

Chàng lại đem phương vị bát quái, tám lần tám thành sáu mươi tư quẻ, bước theo bộ pháp diễn lại từ đầu đến cuối. Ngọc Yến nghĩ thầm: "Tính mệnh Đoàn công tử tạm thời không có gì đáng ngại, song không biết tìm cách gì để thoát khỏi bước nguy nan này. Mình lại không có áo mặc, xấu hổ chết đi được. Nhất là từ lúc trúng độc tới giờ, mình không còn chút khí lực nào nữa, duy có cách ngồi đây chỉ điểm cho Đoàn công tử để chàng giết sạch mười một gã kia."

Nghĩ vậy, nàng không xem bộ pháp của Đoàn Dự nữa, chú ý nhìn nhận võ công mười một gã xem thuộc môn phái nào. Tám tên võ sỹ Tây Hạ thuộc hai phái ngoại môn gốc tích ở Trung Nguyên, hai gã cao thủ người Hán và người Tây Hạ cũng đã nhìn ra, chỉ còn một gã người Tây Vực thì có lúc chậm như sên, lại có lúc nhanh như cắt, khó mà lường được.

Nàng xem bước chân của gã người Tây Vực để khám phá ra thuộc phe phái nào thì bỗng nghe thấy tiếng động lách cách, một gã võ sỹ Tây hạ bắc thang trèo lên gác. Nguyên mười một tên đánh lâu không hạ được Đoàn Dự thì gã đầu lĩnh người Tây Hạ sai một tên thuộc hạ lên bắt Ngọc Yến. Ngọc Yến cả kinh, kêu lên:

-Nguy rồi! Nguy to rồi!

Đoàn Dự ngẩng đầu lên hỏi:

-Đánh tên này vào chỗ nào?

Ngọc Yến đáp:

-Huyệt "chí thất".

Đoàn Dự bước rảo lại nắm lấy lưng gã, trúng huyệt "chí thất", thuận tay điểm luôn một cái khiến cho gã lăn vào cối gạo. Cối giã gạo này chạy bằng thác nước, guồng nước cứ xuống đều cho chà đá bật lên bề xuống cối. Lúc này không người trông coi để hãm lại, chà đá liên tiếp giơ lên hạ xuống, tên võ sỹ Tây Hạ bị chà đá nên võ đầu, máu chảy đầy vào cối gạo. Gã cao thủ người Tây Hạ không ngớt hối thúc mấy tên khác. Ba gã võ sỹ khác lại tranh nhau bước lên. Ngọc Yến lại hô:

-Cứ đánh theo kiểu vừa rồi!

Đoàn Dự lại vươn tay ra điểm đúng vào huyệt "chí thất" một tên nữa rồi dùng kinh lực hất xuống. Thế là một tên nữa lại rơi xuống, nhưng lần này chàng có ý để gã rơi vào cối cho chà đá giã đúng chân gã. Gã rú lên một tiếng kinh hồn vì chưa chết ngay. Đoàn Dự còn đang thộn mặt ra mà nhìn thì hai tên kia đã trèo tiếp. Đoàn Dự cả kinh, vội la lên:

-Không được đâu! Không được! Xuống mau đi!

Tay trái chàng chỉ trở loạn lên. Không ngờ lúc chàng hoảng hốt, chân khí bị kích động phóng uy lực "Lục Mạch Thần Kiếm" phát ra những tiếng "xuy xuy", kiếm khí bay thẳng vào lưng, hai gã rớt xuống ngay lập tức. Ba tay cao thủ bên địch thấy Đoàn Dự điểm dứt bên ngoài mà giết được người, tuyệt kỹ này chúng chưa từng nghe thấy bao giờ, không hiểu luyện tập thế nào mà ghê gớm như vậy.

Lúc cố ý sử những chiêu này thì lại không chắc đã ăn thua gì, mà lúc nguy cấp hốt hoảng phóng bừa thì lại kiến hiệu. Ba gã càng nghĩ càng sợ. Bỏ đi cũng không can tâm, vì mang tiếng là ba tay cao thủ trong Nhất phẩm đường mà để thằng lỏi con làm cho thất điên bát đảo đến phải rút lui, thì còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa.

Vương Ngọc Yến ngồi trên cao nhìn xuống rất rõ ràng, thấy bên địch tuy còn có bảy người nhưng ba tên võ công rất giỏi, nhất là trong ba gã cao thủ này thì một gã chỉ huy làm thủ lĩnh cả một đoàn người. Nàng muốn hạ thủ hấn trước, liền bảo Đoàn Dự:

-Đoàn công tử! Công tử giết gã áo vàng, đầu đội mũ da kia! Nhằm đánh vào hai huyệt đạo "ngọc chẩm" và "thiên trụ" trên đầu gã.

Đoàn Dự đáp:

-Được lắm!

Nói rồi xông vào. Gã cao thủ người Tây Hạ phập phồng kinh sợ, nghĩ bụng: "Hai huyết đạo "ngọc chằm" và "thiên trụ" là hai điểm trọng yếu của ta, sao cô bé này lại biết?" Gã thấy Đoàn Dự xông lại liền giơ đờn đao quét tạt ngang không cho chàng đến gần. Đoàn Dự mấy lần xông vào không được, suýt bị đờn đao chém trúng, liền kêu lên:

-Vương cô nương! Tên này lợi hại lắm! Tôi không xông vào đến sau lưng gã được!

Vương Ngọc Yến nói:

-Gã mặc áo bào sắc tro kia cửa tử của y là huyết "nhân nghinh" ở cổ họng. Còn tên mặc áo xanh thì công tử đưa ngón tay vào trước ngực gã.

Đoàn Dự đáp:

-Được lắm!

Chàng thò ngón tay điểm vào trước ngực gã mặc áo xanh, tuy chàng điểm trúng nhưng không có sức mạnh. Gã áo xanh người Tây Vực không hiểu thế đánh của đối phương, lún người xuống tránh ba đòn, chờ ngón thứ tư điểm tới gã mới nhảy lên không, giơ chưởng đánh xuống, tựa hồ như chim ưng vồ mồi.

Kình lực gã rất hùng hậu bọc kín lấy cả toàn thân Đoàn Dự. Đoàn Dự thở hít nặng nhọc, đầu váng, mắt hoa. Chàng nhắm lại, hai tay điểm loạn lên, những kiếm khí "thiếu thương", "trung xung", "thiếu xung", "thiếu trạch" trong Lục Mạch Thần Kiếm nhất tề phóng ra "xuy xuy".

Gã võ sỹ Tây Vực thấy kiếm khí xông ra rất mạnh, liền đánh một chưởng vào bả vai Đoàn Dự. Lúc này chân khí Đoàn Dự vận ra khắp mình, nội lực rất hùng hậu tự nhiên chống lại, nên chưởng lực đối phương tuy mạnh mà không may bị thương. Ngọc Yến chưa biết chàng có việc gì hay không, cả kinh hỏi:

-Đoàn công tử! Công tử có can gì không? Hay bị thương rồi?

Đoàn Dự giương mắt ra nhìn, thấy tay cao thủ Tây Vực nằm ườn dưới đất ngửa mặt lên trời. Trước ngực và bụng có sáu lỗ thủng, máu tươi phun thẳng lên không. Mặt gã trông mà khủng khiếp, cặp mắt tròn xoe nhìn chàng ra chiều căm phẫn và hung dữ khôn tả. Gã vẫn chưa tắt thở. Đoàn Dự trống ngực đánh thành thành kêu lên:

-Ta đã bảo không muốn giết người mà người cố gây sự với ta!

Chân chàng bước theo phép "Lãng ba vi bộ" rất mau lẹ, chắp hai tay nhìn sáu gã kia, vừa vái vừa nói:

-Các vị anh hùng hảo hán! Đoàn Dự này vốn cùng quý vị không thù oán, xin quý vị mở đường cho ta đi. Ta... ta không dám giết người nữa đâu. Ta đã làm chết nhiều người. Lòng ta hối hận vô cùng! Quý vị rút lui đi! Đoàn Dự này chịu thua rồi mà!

Thốt nhiên chàng xoay mình, chợt thấy một người Tây Hạ đứng đó, không biết gã đến từ bao giờ. Gã này tầm vóc vừa phải, y phục cũng giống như những tên võ sỹ Tây Hạ kia. Có điều sắc mặt gã vàng lợt, trơ như gỗ đá, chả khác gì cái mặt chết trôi.

Đoàn Dự trông thấy sợ quá, nghĩ thầm: "Không biết gã này là người hay là ma? Phải chăng mình đánh chết mấy gã võ sỹ Tây Hạ, âm hồn chưa tiêu tan nên oan quỷ xuất hiện?" Nghĩ vậy, chàng sợ run cầm cập, lắp bắp hỏi:

-Mi... mi là ai? Đến đây làm gì?

Gã cao thủ người Tây Hạ vẫn đứng trơ như phỗng, đã không trả lời lại không nhúc nhích. Đoàn Dự lạng người đi, túm lấy huyết "chí thất" một gã võ sỹ Tây Hạ ném vào quái nhân kia. Quái nhân né người đi một chút, tên võ sỹ Tây Hạ bị đập đầu vào tường vỡ óc ra mà chết. Đoàn Dự thở phào một cái rồi nói:

-Té ra mi cũng là người chứ không phải là quỷ.

Ba tên võ sỹ Tây Hạ thấy bên mình mỗi lúc một ít người đều nẩy ra ý kiến muốn rút lui. Một gã chạy ra toan mở cửa chạy thì tay thủ Tây Hạ quát lên:

-Mi làm gì vậy?

Gã vung đao lên vù vù chém xuống Đoàn Dự ba nhát. Đoàn Dự đã không có ý chí phấn đấu, nhìn thấy ánh đao xanh lè khoa lên trước mặt mình đâm tới, chàng sợ hãi vô cùng, kêu lên:

-Mi... mi còn hung hăng thế ư? Ta mà đánh vào huyết "ngọc chằm" và "thiên trụ" chắc mi không chống nổi ta đâu. Ta khuyên mi nên thu binh trở về đi là hơn.

Tay cao thủ người Tây Hạ nghiêng răng, càng đánh mạnh hơn, tiến sát mãi vào Đoàn Dự. Nếu chàng không nhanh chân đổi bước kịp thời thì chỉ trúng một đao là mất mạng. Gã cao thủ người Hán rất quý quyết. Lúc ban đầu thấy cuộc đấu cực kỳ hung dữ, gã lùi lại sau.

Bây giờ thấy Đoàn Dự năn nỉ xin thôi vì ngoài cách né tránh, chàng không còn lối nào đánh trả, gã nghĩ ra một kế: đến bên cối gạo, bốc hai nắm cám ném vào mắt Đoàn Dự. Đoàn Dự bộ pháp xảo diệu vô cùng, hai nắm cám ném không trúng. Gã cao thủ người Hán lại bốc hai nắm cám ném luôn, mấy lần không trúng. Trong nhà trại, cám bay lên tứ tung như một làn mù toả. Đoàn Dự cả tiếng kêu lên:

-Nguy rồi! Nguy rồi! Tôi không trông rõ nữa rồi!

Ngọc Yến biết tình thế cực kỳ nguy hiểm. Nàng lại biết rằng mấy tay cao thủ đánh mà Đoàn Dự không việc gì là nhờ ở bộ pháp thần diệu "Lăng ba vi bộ". Khi địch nhận ra chiêu, khí giới hoặc quyền cước chỉ sai một ly, không bao giờ trúng cả.

Bây giờ trong nhà đại đường, cám bụi bay mù, ai nẩy ra chiêu bữa bãi thì rất có thể Đoàn Dự sẽ đánh trúng. Vì chân Đoàn Dự bước theo bộ pháp "Lăng ba vi bộ"

mà đối phương cứ nhắm chàng đuổi đánh thì không bao giờ trúng, nhưng không cần biết Đoàn Dự ở chỗ nào thì đánh lại dễ trúng. Giả tử mà bọn cao thủ này cứ nhắm mắt chém tràn thì Đoàn Dự đã bị nát như tương từ bao giờ rồi.

Đoàn Dự hai mắt bị cám làm cho mờ tịt không mở ra được, liền nhẩy mạnh một cái, tung mình vào guồng nước rồi bám theo cánh guồng lên trên. Bỗng nghe hai tiếng kêu rú lên, thì ra hai gã võ sỹ Tây Hạ bị tay cao thủ người Tây Hạ chém nhằm phải chết tươi. Theo sau là những tiếng choang choảng. Một người hô lên:

-Tôi đây mà!

Người khác cũng kêu lên:

-Phải coi chừng, tôi đây này!

Đó là tiếng đao kiếm chạm nhau giữa những tay cao thủ người Hán và người Tây Hạ. Cuộc đánh lộn thêm hai hiệp nữa, lại có một tiếng kêu "ối chao" rất thâm. Tên võ sỹ cuối cùng người Tây Hạ không biết bị ai đá trúng vào huyệt trọng yếu, người hấn bắn ra ngoài cửa. Trước khi chết, hấn còn kịp kêu lên một tiếng bi thảm. Đoàn Dự nghe tiếng kêu thì sồn gáy rụng rời, toàn thân run lên bần bật. Chàng hấp tấp kêu lên:

-Ôi thôi! Các người còn có ba người, sao cứ đánh mãi? Ta đã van xin các người mà!

Gã người Hán nghe tiếng Đoàn Dự nói, phân biệt được phương hướng, vung tay phải một cái, phóng một mũi cương tiêu về phía chàng. Mũi tiêu đến nơi thì cánh guồng đã quay Đoàn Dự xuống thấp một chút. "Tách" một tiếng, mũi cương tiêu đã cắm chặt góc vạt áo Đoàn Dự vào cánh guồng.

Đoàn Dự cả kinh nghĩ thầm: "Mình không hiểu lối tránh ám khí, hễ đối phương phóng trúng là mình phải chết!" Vì khiếp sợ quá nhủn tay ra. Năm ngón tay cũng không còn sức mạnh nữa, đang cầm guồng nước phải rời ra. Gã người Hán trông qua đám "mù toả" thấy rõ, vung tay ra chụp Đoàn Dự.

Đoàn Dự còn nhớ được Vương Ngọc Yến bảo chàng điểm vào huyệt "nhân nghinh" gã. Nhưng một là chàng đang lúc hoang mang, hai là tuy chàng nhận ra huyệt đạo, nhưng không luyện tập bao giờ, chân tay cuống quít, chàng đưa tay điểm vào huyệt "nhân nghinh" nhưng không đúng vị trí, hoặc về tả hoặc lệch sang hữu một chút.

Lúc chàng điểm trúng vào huyệt "khí hộ" gã, nhưng gã luyện tập võ công khác người thường, huyệt "khí hộ" chỉ là "tiểu huyệt" mà thôi. Gã bị điểm trúng huyệt này không nhin được, cất lên tiếng cười ha hả không ngớt. Gã phóng kiếm đâm Đoàn Dự, miệng vẫn cười đủ giọng "khì khì", "ha hả", "hích hích",... những chuỗi cười thật lớn không sao ngừng được. Gã cao thủ người Tây Hạ hỏi gã cao thủ người Hán:

-Dung huynh! Làm gì mà cười lăm thế?

Gã người Hán không sao trả lời được, chỉ cười ngật cười nghẹo. Gã võ sỹ Tây Hạ không hiểu đầu đuôi, tức giận hỏi:

-Kẻ địch lợi hại ở trước mặt, ngươi còn giỡn được ư?

Võ sỹ người Hán lắp bắp:

-Ha ha... tôi... hích hích... hí hí...

Gã cầm kiếm phóng ra đâm vào lưng Đoàn Dự. Đoàn Dự nghiêng về mé tả. Gã cao thủ người Tây Hạ vì trông không rõ, nhìn về phía đó xông tới. Hai người đụng vào bụng nhau. Gã võ sỹ người Tây Hạ này là tay đã nổi tiếng về môn bắt người.

Gã vừa chạm vào mình Đoàn Dự đã phản ứng rất mau lẹ, xoay tay trái một cái đã nắm ngay được ngực chàng. Gã biết rằng Đoàn Dự chỉ sở trường về bộ pháp, giờ đã níu được chàng chính là cơ hội rất tốt để thủ thắng. Tay phải gã bỏ đơn đao xuống, xoay lại nắm lấy cổ tay bên trái chàng. Đoàn Dự kêu to lên:

-Khổ rồi! Khổ rồi!

Chàng cố sức giãy giụa, song gã cao thủ Tây Hạ kinh lực rất lợi hại. Hai tay gã tựa hồ như hai đai sắt nắm chặt lấy cổ tay trái cùng da ngực chàng, nên chàng cố cựa quậy mà không sao thoát ra được. Gã cao thủ người Hán trông thấy dễ ăn, liền giơ kiếm nhằm sau lưng Đoàn Dự đâm tới.

Gã cao thủ người Tây Hạ nghĩ thầm: "Không được! Nếu để y đâm sâu vào vài tấc thì đối phương không toàn tính mạng. Vả nếu gã kia không kể gì đến nghĩa khí, muốn tranh công một mình, y chỉ đâm sâu vào một thớc thì chết luôn cả mình nữa". Nghĩ vậy, gã kéo Đoàn Dự về phía sau một bước.

Gã người Hán vẫn cả cười không ngớt, tiến lên một bước, lại muốn phóng kiếm ra đâm nữa. Đột nhiên nghe đánh "bình" một tiếng, một cánh guồng nước đánh vào đầu gã khiến gã ngất đi. Thế mà lúc gã chưa tắt thở vẫn cười ha hả, nhưng tiếng cười vô lực, tiếng cười quái dị. Guồng nước vẫn từ từ chuyển bánh, lại một cánh thứ hai đập vào ngực gã đánh "chát" một tiếng, tiếng cười của gã nhẹ đi vài phân.

Đến cánh thứ bảy bắn vào ngực gã thì tiếng cười chỉ lơ mơ như người trong mộng. Gã cao thủ Tây Hạ vẫn níu chặt Đoàn Dự, tay trái vận thêm kinh lực khiến cho chàng hít thở khó khăn, rồi sau sẽ liệu hoặc bắt hoặc giết. Tay trái Đoàn Dự vẫn phóng về phía trước nhưng đều phóng ra ngoài không gian.

-----oOo-----